

Diumenge XV (C) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 10,25-37): En aquell temps, un mestre de la Llei (...) preguntà a Jesús: «I qui són els altres que haig d'estimar?». Jesús va contestar dient: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar (...)».

Paràbola del bon samarità. La nostra fragilitat és font d'un gran tresor

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos del Papa Francesc)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, el Senyor ens convida a abraçar la nostra fragilitat com a font d'un gran tresor evangelitzador. Solament qui es reconeix vulnerable és capaç d'una acció solidària.

Compadir-se (“patir-amb”) del que està caigut a la vora del camí és l'actitud de qui reconeix en l'altre la seva pròpia imatge, barreja de terra i tresor: estima aquesta imatge, s'apropa a ella i descobreix que les ferides que guareix en el germà són unguent per a les seves pròpies.

—Ni els bandolers ni els qui passen de llarg davant del caigut tenen consciència del seu tresor ni del seu fang. Els primers no valoren ni la seva pròpia vida i, per això, s'atreveixen a deixar el caigut quasi mort. El sacerdot i el levita valoren llurs vides, però parcialment; s'atreveixen a mirar només una part, la que ells creuen valuosa: se saben escollits i estimats per Déu, però no s'atreveixen a reconèixer-se argila,

fang fràgil. El caigut els fa por i no saben reconèixer-lo: com podrien reconèixer el fang dels altres si no accepten el propi?